

день на день владыка-та тѣлесно ослабѣ, но душевно получи новѣ свѣтлинѣ и якость. Слушаше помного отъ колкото говораше. Неговѣтъ братанецъ му чете различни мѣста отъ Новый-тъ Завѣтъ, и особенно посланія-та къмъ Римляны-тѣ и къмъ Галатяны-тѣ. Най послѣ, въ единъ недѣленъ вечеръ, като свърши братанецъ му еднѣ молитвѣ при него съ тыя думы, «О Господи, не ся надѣмъ за спасеніе на себе си, но нито на добры-тѣ си дѣла, но ся надѣмъ само на Исуса Христа, и на колкото той стори за насъ,» подигнѣ владыка-та очи-тѣ си къмъ небе-то и извика: *Аминь, Господи, Аминь,* и умрѣ съ голѣмъ мирѣ.

К О Н Е Ц Ъ .